

Arrest

nr. 121 244 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 24 oktober 2013 .

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gelet op het arrest nr. 116 730 van 10 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 17 februari 2014 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Wit-Russisch staatsburger van Russische origine. In 1989 woonde u samen met uw ouders nog in Tashkent (Oezbekistan) toen u daar werd verkracht en omwille van uw homoseksualiteit op school werd gepest. Nadat u met uw ouders was teruggekeerd naar Wit-

Rusland, herhaalde de toestand zich ook daar. In 1996 werd u door enkele oudere jongens naar het bos gebracht om u daar te slagen en te verkrachten met een fles, maar het lukte u om te ontsnappen. In de zomer van 1996 werd u door een klasgenoot op uw oog geslagen en diende u in het ziekenhuis te worden verzorgd. Uit angst voor represailles wegens de strafbaarheid van homoseksualiteit, durfde u toen geen klacht in te dienen bij de politie. Toen uw vader in september 1996 zijn woning in Grodno wilde privatiseren (=kopen), werden jullie propiska's in jullie paspoorten geschrapt en werd uw familie gedwongen de woning te verlaten, dit allemaal omdat de burens het appartement wilden in bezit nemen en onder het voorwendsel van uw homoseksuele geaardheid. Op 15 september 1996 zijn uw ouders, in uw afwezigheid, in hun huis vergast. U verdenkt de burens ervan huurmoordenaars te hebben ingeschakeld. De politie heeft toen vaststellingen gedaan alsof het een zelfmoord betrof. U werd zelf naar het politiebureau gebracht, waar u opnieuw werd verkracht en ermee bedreigd werd dat u uw legerdienst zou moeten vervullen en dat u kon beschuldigd worden van de moord op uw eigen ouders. 's Anderendaags werd u vrijgelaten. Tot december 1996 woonde u in bij uw oom. Omwille van uw verwondingen bood u zich niet aan op de eerste convocatie van de politie voor 19 september 1996, maar toen u een tweede convocatie ontving voor 30 september 1996, bood u zich wel aan. De agent die de zaak behandelde was echter niet aanwezig en u kon terug naar huis gaan. Op 18 december 1996 vluchtte u uit Wit-Rusland, om op 20 december 1996 aan te komen in België, waar u op 23 december 1996 asiel aanvraagde bij de Belgische overheid. U bent in het bezit van de volgende documenten : intern paspoort, internationaal paspoort, geboorteakte, medisch attest dd. 06/03/95, medisch attest dd. februari 1993, oproepingsbrief dd. 19/9/96, oproepingsbrief dd. 30/09/96.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u ten gevolge van uw homoseksualiteit in Wit-Rusland werd gepest en mishandeld door andere jongens (CGVS TG p.4a & 8a). Ook zou de onrechtmatige uitzetting uit het ouderlijk huis in september 1996 verband houden met uw homoseksualiteit (CGVS TG p.5b). U heeft uw land van herkomst verlaten zonder dat u een poging heeft ondernomen om een oplossing voor uw problemen te vinden. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p.12) dat u voor deze problemen die u ten gevolge van uw homoseksualiteit in Wit-Rusland ondervond nooit een klacht heeft ingediend bij de autoriteiten omdat homoseksualiteit er verboden is en men tot vijf jaar gevangenisstraf kan krijgen. Ook in ten gronde (CGVS TG p.5a) stelde u geen klacht te hebben ingediend bij de politie uit angst voor de wet inzake het verbod op homoseksualiteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat in Wit-Rusland reeds sinds maart 1994 homoseksualiteit uit de strafwet is gehaald. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat uw motivering waarom u heeft nagelaten een beroep te doen op de bevoegde autoriteiten van uw land, met name uw vrees te worden veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf omwille van homoseksualiteit, niet gegrond is.

Hierbij dient tevens te worden gesteld dat het weinig waarschijnlijk is dat u niet op de hoogte bent van het feit dat homoseksualiteit uit de strafwet is gehaald, aangezien er van iemand die beweert homoseksueel te zijn en ten gevolge hiervan problemen ondervindt, mag verwacht worden dat hij hieromtrent geïnformeerd is. Ook zijn uw verklaringen omtrent de relaties die u had niet bevorderlijk om uw homoseksualiteit aannemelijk te maken. U stelde dat u zowel in Oezbekistan als in Wit-Rusland problemen kreeg nadat de vriend met wie u toen een relatie had dit had rondverteld. Het is echter opmerkelijk dat u zich noch de naam van uw vriend met wie u in Oezbekistan een relatie had, noch de naam van uw vriend met wie u in Wit-Rusland een relatie had, herinnert (CGVS TG p.3a & b).

Verder dient te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd voor de diverse asielinstanties ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de dood van uw ouders en aan de problemen die u hierna zou hebben ondervonden.

Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p.12) dat u uw ouders dood aantrof in de eetkamer en dat u nog bij u thuis geslagen werd door de politie. In ten gronde (CGVS TG p.6a & b) verklaarde u dat u uw ouders dood aantrof in de slaapkamer (waarna de politie ze later naar de keuken bracht) en maakte u geen melding als zou u reeds bij u thuis zijn mishandeld door de politie. Ook in dringend beroep (CGVS DB p.3) maakte u geen melding van mishandelingen door de politie toen bij u thuis. U kan eveneens geen enkel document voorleggen dat het overlijden van uw ouders staat. Het is opmerkelijk dat u er in slaagt in het kader van uw naturalisatie-aanvraag in België een geboorteakte met apostille via uw oom in Wit-Rusland te laten opvragen (CGVS TG 17/05/2005, p.1), maar dat u geen enkel document kan bemachtigen met betrekking tot het overlijden van uw ouders.

Met betrekking tot de periode na het overlijden van uw ouders tot aan uw vlucht naar België in december 1996 stelde u aanvankelijk (DVZ p.12; CGVS DB p.3) dat u woonde op een gehuurde kamer in Grodno (Janki Kupali prospekt), dat u uw oom niet in gevaar wou brengen, dat u toen geen problemen kende maar bent gevlucht omdat er vroeg of laat iets zou gebeuren. In ten gronde (CGVS TG p.7a & b) verklaarde u daarentegen dat u tot aan uw vertrek naar België bij uw oom woonde

(Tominasstraat), dat u nog enkele keren door de politie werd geconvoceerd, en dat de politie u zei dat het beter zou zijn dat u wegging.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat een beslissing tot erkenning van vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw intern paspoort, internationaal paspoort, en geboortakte bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. De oproepingsbrief dd. 19/9/96 en de oproepingsbrief dd. 30/09/96 bevestigen dat u werd opgeroepen als beschuldigde, maar bevatten geen aanwijzing met betrekking tot de beschuldiging. Het medisch attest dd. februari 1993 bevestigt uw opname in een hospitaal in Oezbekistan maar levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarom u diende te worden opgenomen. Hoewel het medisch attest dd. 06/03/95 een beschrijving geeft van de omstandigheden waarin u de verwondingen zou hebben opgelopen, wordt de bewijskracht ervan ondermijnd aangezien de beschrijving enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen in dit verband.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. De Raad leidt uit het betoog van verzoekende partij af dat zij zich enkel beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de motivering van verzoekende partij waarom zij heeft nagelaten een beroep te doen op de bevoegde autoriteiten van haar land, met name haar vrees te worden veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf omwille van homoseksualiteit, niet gegrond is daar uit informatie waarover verwerende partij beschikt, en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, blijkt dat in Wit-Rusland reeds sinds maart 1994 homoseksualiteit uit de strafwet is gehaald, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat zij reeds in 1989 verkracht werd, wanneer homoseksualiteit derhalve wel nog strafbaar was. Bovendien was zij niet op de hoogte van de wetswijziging. Hieraan werd immers weinig ruchtbaarheid gegeven, wat wel vaker het geval is in communistische landen. Voorts betoogt verzoekende partij dat homoseksualiteit jarenlang strafbaar was

en dat de mentaliteit ten aanzien van homoseksuelen niet verandert door het enkele feit dat homoseksualiteit niet meer strafbaar is. Integendeel, als reactie op deze grotere tolerantie wordt de discriminatie en repressie vaak nog erger. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat in veel Oost-Europese landen veel corruptie is, zeker bij de politiediensten en bij overheidsinstellingen. Het loutere feit dat homoseksualiteit in 1994 uit het strafrecht werd gehaald in Wit-Rusland, betekent derhalve niet dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar homoseksualiteit meer zou kunnen hebben.

2.2.3.2. Ten eerste is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij reeds in 1989 verkracht werd, wanneer homoseksualiteit wel nog strafbaar was, niet kan overtuigen daar uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij ook na 1994 nog vervolgingsfeiten zou hebben ondergaan. Het is in verband met deze vervolgingsfeiten (in 1996) dat verzoekende partij verklaart geen klacht te hebben ingediend bij de politie omdat homoseksualiteit er verboden is en men tot vijf jaar gevangenisstraf kan krijgen (administratief dossier, stuk 10, gehoor CGVS d.d. 17/10/2000, p. 5a en stuk 24, p. 12), hetgeen evenwel niet overeenkomt met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Wit-Rusland reeds sinds maart 1994 homoseksualiteit uit de strafwet is gehaald (administratief dossier, stuk 28, landeninformatie). Het argument dat er weinig ruchtbaarheid aan werd gegeven, volstaat geenszins om de onwetendheid van verzoekende partij desbetreffend te vergoelijken. Van verzoekende partij, die beweert omwille van haar homoseksualiteit te worden vervolgd, kan immers worden verwacht dat zij op de hoogte is van de manier waarop het rechtssysteem van haar land van herkomst met homoseksualiteit omgaat. De vaststelling dat verzoekende partij hiervan evenwel niet op de hoogte bleek te zijn, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De opmerking van verzoekende partij dat de mentaliteit in Wit-Rusland ten aanzien van homoseksuelen niet veranderd is door het enkele feit dat homoseksualiteit niet meer strafbaar is, doet aan deze eerdere vaststelling geen enkele afbreuk. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers duidelijk dat zij als belangrijkste reden voor het niet indienen van een klacht bij de autoriteiten voor de ondergane discriminaties en vervolgingen aanhaalde dat homoseksualiteit strafbaar was (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2000, p. 5a en stuk 24, p. 12).

2.2.4.1. Voorts meent verzoekende partij dat de lengte van de procedure wel degelijk relevant is in de beoordeling van het risico op vervolging, daar deze lange procedure tot gevolg heeft gehad dat bepaalde bewijsmiddelen en informatie verloren zijn gegaan. Door deze lange procedure hebben verzoekende partij en de Belgische asielinstanties dan ook minder gegevens als bewijs kunnen vergaren. Het zijn de Belgische asielinstanties die verantwoordelijk zijn voor deze lange procedure en in het geval van zulke buitensporig langdurige procedures rust op deze instanties zelf dan ook een grotere bewijslast.

2.2.4.2. De Raad ziet vooreerst niet in waarop verzoekende partij zich baseert om te stellen dat bij een langdurige procedure een grotere bewijslast rust op de asielinstanties zelf. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen, namelijk het overlijden van haar ouders, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om dergelijke documenten die het overlijden van haar ouders zouden kunnen staven te verzamelen. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten te bemachtigen. Nochtans slaagde zij er wel in om in het kader van haar naturalisatieaanvraag in België een geboorteakte met apostille via haar oom in Wit-Rusland te laten opvragen. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat door het verloop der jaren het onmogelijk is in Wit-Rusland een overlijdensakte van haar ouders te bekomen. De Raad meent ten slotte dat verzoekende partij bezwaarlijk kan beweren dat zij benadeeld is door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging. Bovendien werd verzoekende partij hierdoor net in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar asielrelaas.

2.2.5.1. Aangaande de opmerkelijke vaststelling door verwerende partij dat verzoekende partij zich noch de naam van haar vriend met wie zij in Oezbekistan een relatie had, noch de naam van haar vriend met wie zij in Wit-Rusland een relatie had, herinnert, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat

deze relaties slechts korte, oppervlakkige relaties waren, die verzoekende partij dan ook niet bijgebleven zijn. Zeker na tien jaar is het normaal dat verzoekende partij zich deze namen niet meer herinnert.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat de problemen van verzoekende partij zowel in Oezbekistan als in Wit-Rusland begonnen zijn nadat de vriend met wie zij toen een relatie dit had rondverteld (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2000, p. 3a-3b). Dat verzoekende partij hun namen niet meer zou herinneren is dan ook volstrekt ongeloofwaardig en de opmerking van verzoekende partij dat het slechts korte en oppervlakkige relaties waren, die verzoekende partij dan ook niet bijgebleven zijn, kan *in casu* dan ook allesbehalve overtuigen. In datzelfde licht kan evenmin aanvaard worden dat deze onwetendheid te wijten zou zijn aan het tijdsverloop.

2.2.6.1. Inzake de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij omtrent de dood van haar ouders en de problemen die zij hierna zou hebben ondervonden, stelt verzoekende partij dat zij met betrekking tot de dood van haar ouders er een zwaar traumatische ervaring aan heeft overgehouden en dat zij deze feiten dan ook uit haar geheugen heeft willen bannen. Door de jaren heen heeft zij geleerd met dit trauma om te gaan, maar niettemin blijft een exacte reconstructie van de feiten ook tien jaar na de feiten nog zeer moeilijk. Bovendien is het in een stresssituatie goed mogelijk dat traumatische ervaringen anders voorgesteld worden. Overigens heeft verzoekende partij zich enkel omtrent kleine details vergist.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins 'kleine details' betreffen, maar daarentegen belangrijke elementen in het asielrelaas van verzoekende partij. Omtrent het dood aantreffen van haar ouders waren de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in dringend beroep manifest verschillend aan deze gegeven tijdens het gehoor ten gronde bij het Commissariaat-generaal. Daarnaast verklaarde verzoekende partij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in dringend beroep dat zij na het overlijden van haar ouders tot aan haar vlucht naar België in december 1996 dat zij op een gehuurde kamer in Grodno woonde, dat zij haar oom niet in gevaar wou brengen, dat zij toen geen problemen kende, maar dat zij gevlucht is omdat er vroeg of laat iets zou kunnen gebeuren, terwijl zij later tijdens het gehoor ten gronde bij het Commissariaat-generaal stelde dat zij tot aan haar vertrek naar België bij haar oom woonde, dat zij nog enkele keren door de politie werd geconvoceerd en dat de politie haar zei dat het beter zou zijn dat zij wegging. De Raad is van oordeel dat de tegenstrijdigheden, welke niet voor interpretatie vatbaar zijn en die uitermate wezenlijke en ingrijpende elementen van haar relaas betreffen dat kan worden aangenomen dat deze in het geheugen gegrift staan, dermate zwaarwichtig zijn dat zij niet kunnen worden verklaard door de argumenten van verzoekende partij inzake het tijdsverloop en de traumatische ervaringen. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkel medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De vaststellingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissing blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.7. Bij aangetekend schrijven van 3 mei 2012, van 13 juni 2012 en van 17 februari 2014 worden nog een aantal persberichten inzake de houding van de Wit-Russische autoriteiten ten aanzien van homoseksuelen aan de Raad overgemaakt. De Raad merkt hierbij evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Wit-Rusland niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad oordeelt dat voormelde vastgestelde flagrante onwetendheden, onjuistheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, die allen direct of indirect betrekking hebben op de geaardheid van verzoekende partij, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten, inclusief aan de door verzoekende partij voorgehouden seksuele geaardheid zelf.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Daar uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, meent de Raad dat verzoekende partij ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Noch in haar verzoek tot voortzetting van het geding bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift door verzoekende partij ondertekend op 25 oktober 2013, noch ter terechtzitting brengt verzoekende partij evenwel enig element aan dat aantoonst dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT